

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel, thans: de minister voor Immigratie,
Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 18 november 2010 in zaak nr. 10/26597 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 9 juli 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 november 2010 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister (kennelijk bedoeld: de minister voor Immigratie en Asiel) een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. De minister betoogt in zijn enige grief, onder verwijzing naar jurisprudentie van de Afdeling, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet voldoende heeft gemotiveerd dat voor (alleenstaande) vrouwen in Somalië de humanitaire situatie als gevolg van het geweld niet zodanig is, dat zij niet moeten worden aangemerkt als een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), dan wel als kwetsbare minderheidsgroep.

De minister voert in dit kader onder verwijzing naar artikel 3.37, eerste lid, aanhef en onder d, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 en het beleid, neergelegd in onderdeel C2/2.2.11 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), aan dat vrouwen niet een bepaalde sociale groep vormen omdat zij als groep te divers van samenstelling zijn. Verder blijkt volgens de minister uit het algemeen ambtsbericht inzake Somalië van de minister van Buitenlandse Zaken van maart 2010 weliswaar dat de situatie van alleenstaande vrouwen zorgelijk is en dat zij te lijden hebben onder de slechte veiligheidssituatie, maar blijkt ook, net zoals uit het daaraan voorafgaande ambtsbericht van oktober 2009, dat zij bescherming kunnen krijgen van hun clan. Voorts merkt de minister op dat uit het algemeen ambtsbericht inzake Somalië van de minister van Buitenlandse Zaken van september 2010 niet blijkt dat deze situatie is gewijzigd.

2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 9 april 2010 in zaak nr. 200908661/1/V2 (www.raadvanstate.nl) volgt uit het algemeen ambtsbericht inzake Somalië van de minister van Buitenlandse Zaken van maart 2009, hoewel daaruit kan worden afgeleid dat de situatie van alleenstaande vrouwen in Somalië zorgelijk is en dat zij te lijden hebben

onder de slechte veiligheidssituatie, niet dat alleenstaande vrouwen in Somalië systematisch worden blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen. Zoals de Afdeling eveneens eerder, in de uitspraak van 23 november 2010 in zaak nr. 201002430/1/V2 (www.raadvanstate.nl), heeft overwogen doet informatie uit het algemeen ambtsbericht inzake Somalië van de minister van Buitenlandse Zaken van oktober 2009 niet aan dit oordeel af.

In de algemene ambtsberichten inzake Somalië van de minister van Buitenlandse Zaken van maart en september 2010 staat in de onderscheidenlijke paragrafen 3.4.5.1., die in beide ambtsberichten gelijkluidend zijn, over de positie van alleenstaande vrouwen het volgende vermeld:

"De positie van alleenstaande vrouwen is slechter dan die van vrouwen in het algemeen omdat zij bescherming van hun man ontberen. Wel kunnen alleenstaande vrouwen bescherming krijgen van hun clan, wanneer zij weduwe is of wanneer zij volgens de bovengenoemde regels gescheiden is. Voor alleenstaande vrouwen van een minderheidsclan is dit ook mogelijk, hoewel minderheidsclans in het algemeen zwakker zijn dan andere clans. Zoals eerder aangegeven is de mogelijkheid tot clanbescherming in het algemeen en met name in Zuid- en Centraal-Somalië beperkt."

Deze ambtsberichten geven wat betreft de beschermingsmogelijkheden geen wezenlijk ander beeld dan voornoemde ambtsberichten van maart en oktober 2009. De stelling van de vreemdeling, dat zij tot de bevolkingsgroep van de Rahanweyne behoort, die naar haar zeggen een kleine clan is en daarom geen bescherming kan bieden, maakt dit niet anders, nu zij geen informatie heeft overgelegd waaruit dit blijkt. Bovendien staat in bovenstaande passage dat ook kleinere clans bescherming kunnen bieden, al zijn ze in het algemeen zwakker dan andere clans.

Nu de minister zich gelet op het voorgaande in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat alleenstaande vrouwen in Somalië in het algemeen bescherming van hun clan kunnen krijgen, is, gelet op de criteria in onderdeel C2/3.1.3. van de Vc 2000 zoals dat luidde ten tijde van het besluit van 9 juli 2010, reeds daarom evenmin grond voor het oordeel dat het kennelijk onredelijk is geweest om alleenstaande vrouwen in Somalië in het beleid niet als kwetsbare minderheidsgroep aan te merken. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de minister door te verwijzen naar het algemeen ambtsbericht inzake Somalië van de minister van Buitenlandse Zaken van maart 2010 niet voldoende heeft gemotiveerd waarom alleenstaande vrouwen in het algemeen niet moeten worden aangemerkt als een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM, dan wel als kwetsbare minderheidsgroep. De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 9 juli 2010 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

4. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat de minister ten onrechte niet heeft vastgesteld dat zij voldoet aan de voorwaarden van het traumatabeleid. In dat verband heeft de minister haar vermoeden dat leden van haar zuster en dochter hebben vermoord in de veronderstelling dat het de vreemdeling met haar dochter was, ten onrechte ongeloofwaardig geacht, aldus de vreemdeling. De minister heeft daarbij volgens de vreemdeling onvoldoende gewicht toegekend aan het feit dat leden van tot driemaal toe bij de vreemdeling thuis zijn geweest om haar te vragen waar haar man was en haar bij de derde keer hebben mishandeld. Deze beroepsgrond faalt reeds nu in hoger beroep de overweging van de rechtbank dat de minister het vermoeden van de vreemdeling, dat degenen die haar zuster en dochter omgebracht hebben leden van waren, in redelijkheid niet aannemelijk heeft kunnen achten niet is bestreden. In onderdeel C2/4.2. van de Vc 2000, zoals dat luidde ten tijde van het besluit van 9 juli 2010, staat dat het traumatabeleid van toepassing is op traumatische ervaringen die zijn veroorzaakt van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden. Nu niet geloofwaardig is geacht dat het leden van waren die de zuster en dochter van de vreemdeling hebben omgebracht, heeft de minister terecht vastgesteld dat de vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden van het traumatabeleid en niet op grond van dat beleid in aanmerking komt voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000. De beroepsgrond faalt.

5. Aan de overige in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

6. Het beroep is ongegrond.

7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 18 november 2010 in zaak nr. 10/26597;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter en mr. H. Troostwijk en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

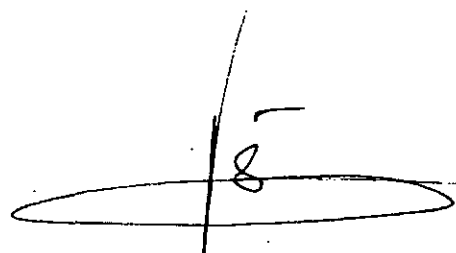
w.g. Bossmann
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 oktober 2012

314-663.

Verzonden: 25 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser